

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové a ve věci

žalobce: **Ficek ∟ Wood, s. r. o.**, IČ: 25273540
sídlem Římská 103/12, Praha 2
zastoupen advokátkou Mgr. Zuzanou Mládkovou
sídlem 17. listopadu 237, Pardubice

proti
žalovanému **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2023, č. j. MPSV-2023/113457-421/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hl. m. Prahu (dále jen „prvostupňový správní orgán“ či „úřad práce“) ze dne 26. 1. 2023, č. j. ABA-T-1481/2022, jímž byla žalobci (jakožto zaměstnavateli) stanovena povinnost vrátit příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 2. čtvrtletí roku 2020 ve výši 60 150 Kč podle § 78a odst. 10 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).
2. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:
3. Žalobce podal dne 20. 7. 2020 žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 2. čtvrtletí roku 2020. Součástí této žádosti byla i část nazvaná „*K. Prohlášení žadatele:*“, kde v bodu 3. bylo uvedeno, že žadatel prohlašuje, že hrubá mzda za jednotlivé měsíce daného čtvrtletí uvedená ve jmenném seznamu zaměstnanců byla zaměstnancům zúčtována k výplatě a po zákonných srážkách vyplacena, a to nejpozději ke dni doručení žádosti; a taktéž že částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejném zdravotním pojištění, které žadatel za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnanců, byla rovněž nejpozději ke dni podání žádosti odvedena. Na základě této žádosti byl žalobci rozhodnutím ze dne 25. 8. 2020, č. j. ABA-T-980/2020, poskytnut příspěvek dle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve výši 286 655,50 Kč a zvýšený příspěvek dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti ve výši 42 000 Kč, celkem tedy ve výši 328 656 Kč.
4. U žalobce byla úřadem práce v období od 29. 9. 2021 do 14. 4. 2022 provedena kontrola zaměřená na hospodaření s veřejnými prostředky, příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobcova žádost o příspěvek byla úřadu práce doručena dne 20. 7. 2020, avšak odvody pojistného na sociální zabezpečení a pojistného na veřejné zdravotní pojištění za měsíc duben 2020 odvedl až 30. 4. 2021, tzn. že byly odvedeny více než rok po doručení žádosti o příspěvek. Tímto vznikl rozdíl příspěvku za měsíc duben 2020 ve výši 88 540,50 Kč; kontrolou bylo zjištěno i to, že u tří zaměstnanců žalobce žádal o příspěvek v nesprávné výši, než na jaký měl nárok, čímž vznikl rozdíl mezi poskytnutým a skutečně náležejícím příspěvkem ve výši 394,50 Kč (viz Protokol o kontrole u příjemce veřejné finanční podpory ze dne 21. 4. 2022, sp. zn. 77438-21-AB).
5. S ohledem na výsledky shora uvedené kontroly vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí, jímž uložil žalobci povinnost vrátit příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 2. čtvrtletí roku 2020 ve výši 60 150 Kč, tj. správním orgánem vyčíslený rozdíl mezi nesprávně vyplaceným příspěvkem a jeho správnou výší. Prvostupňový správní orgán s odkazem na § 78a odst. 10, 11 zákona o

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zaměstnanosti s účinností od 1. 1. 2018 popřel, že by žalobci bylo ze strany správních orgánů sděleno, že by na jeho straně neexistovaly nedoplatky ani že by přijatá mimořádná opatření negovala zákonnou podmínku spočívající v existenci bezdlužnosti; pouze se bezdlužnost nedokládala. Navíc upozornil, že žalobce uvedl prvostupňový správní orgán v omyl, když čestně prohlásil, že částka odvodů pojistného na sociální zabezpečení a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které žalobce (žadatel) za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnanců, byla ke dni doručení žádosti odvedena.

6. Žalobce se proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bránil odvoláním; žalovaný odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný zcela ztotožnil s posouzením věci prvostupňovým správním orgánem. K zásadní odvolací námitce, v níž žalobce předestřel odlišný právní výklad § 3 zákona o opatřeních při epidemii než prvostupňový správní orgán, žalovaný s odkazem na dotčené zákonné ustanovení konstatoval, že byť judikatura umožňuje dvojí výklad citovaného ustanovení; nelze s žalobcovým výkladem souhlasit. Žalovaný vysvětlil, že i z důvodové zprávy k § 3 zákona o opatřeních při epidemii (bod 2, poslední odstavec) se podává, že „*aby po dobu nouzového stavu bylo upuštěno od dokládání bezdlužnosti u zaměstnavatelů na chráněném trhu práce ve vztahu k výše uvedenému příspěvku a u zaměstnavatelů, kteří budou žádat o příspěvky v rámci cíleného programu k řešení programu v zaměstnanosti podle § 120 zákona o zaměstnanosti. Vzhledem k opatřením přijatým v souvislosti s nouzovým stavem lze důvodně předpokládat, že žádosti o vystavení bezdlužnosti nebudou moci zaměstnavatelé získat včas, a to vzhledem k enormní vytiženosti příslušných úřadů. I když se příspěvky budou poskytovat bez splnění podmínky prokazování bezdlužnosti, zaměstnavatelé budou mít i nadále povinnost své závazky, resp. dluhy vůči příslušným institucím uhradit.*“ Žalovaný z důvodové zprávy dovodil, že účelem sporovaného zákona bylo toliko ulehčit správním orgánům a předejít jejich přetíženosti při vydávání potvrzení. Dopad této důvodové zprávy na § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti tak byl jen v tom, že úřady práce ve správních řízeních fakticky nezkoumaly, zda je zaměstnavatel bezdlužný či nikoliv, neboť: *ust. § 3 zákona o opatřeních při epidemii aplikaci § 78a odst. 4 věty druhé zákona o zaměstnanosti pro účely poskytnutí příspěvku (tj. splnění podmínky bezdlužnosti) po dobu uvedenou v § 1 odst. 2 tohoto zákona výslovně vyloučilo.* Žalovaný uzavřel, že skutečnost, že § 78a odst. 4 věta druhá se v dotčené době neuplatnila, nezbavovalo zaměstnavatele povinnosti odvodů pojistného za zaměstnance, byť dodatečně provést. Současně poukázal na tiskovou zprávu MPSV ze dne 15. 4. 2020, jež v bodě 11 uváděla, že na základě zákona o opatřeních při epidemii se bezdlužnost sice nedokládá, ale že to neznamená, že to „*zbavuje zaměstnavatele povinnosti plnit své závazky.*“ Právní výklad zaujatý žalobcem odmítl pro absurdnost, jelikož by žadatel dle žalobce mohl pobírat příspěvek na mzdové náklady, které vůbec nevyplácí. Příspěvek nemá řešit finanční situaci zaměstnavatele do budoucna, nýbrž má zaměstnavateli hradit náklady, které ke dni podání žádosti již vynaložil, a to formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů. Tedy žalobci byl vyplacen příspěvek v nesprávné výši a údaj, který uvedl v žádosti o provedených odvodech byl nesprávný; ve věci tak byly splněny obě zákonné podmínky § 78a odst. 10 zákona o zaměstnanosti.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Učinil přitom nesporné, že ke dni 30. 6. 2020 měl nedoplatek na pojistném na sociálním

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném na veřejné zdravotní pojištění převyšující částku 10 000 Kč (dále též „nedoplatek“). Tento nedoplatek nebyl uhrazen do podání žádosti o příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením dne 20. 7. 2020 a ani do 15 dnů od kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které poskytnutí příspěvku žádá, tj. do 15. 7. 2020. Úřad práce při posuzování žádosti žalobce nezjišťoval nedoplatek a ani nezaslal žalobci vyrozumění o existenci nedoplatku v průběhu řízení o žádosti.

8. Konkrétně žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci správními orgány, jelikož nesprávně zohlednily, že v rozhodném období (2. čtvrtletí roku 2020) zde byl s ohledem na epidemii vyhlášen nouzový stav, v jehož rámci byla vyhlášena mimořádná opatření, jež měla negativní dopad na řadu podnikatelů, a proto vláda vyhlásila i řadu opatření na podporu zaměstnanosti a postižených subjektů. Podle zákona o pojistném bylo umožněno zaměstnavateli odvést z vyměřovacího základu pojistné do 20. dne následujícího kalendářního měsíce na účet příslušného orgánu OSSZ s tím, že nesplnění této povinnosti mělo za následek penále. Vládní zákon umožnil zaměstnavatelům odložit platby pojistného za vybrané měsíce v roce 2020 a taktéž snížil výši penále. Přičemž vládní návrh zákon stanovil, že se bude na zaměstnavatele, kteří jinak plní své závazky v oblasti pojistného, pohlížet jako na zaměstnavatele bez dluhu na pojistném.
9. V případě § 3 zákona o opatřeních při epidemii pak v rozhodné době platilo, že *po dobu mimořádných opatření se pro účely poskytnutí příspěvku § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti nepoužije*. Uvedené lze vykládat dvěma způsoby, což připustil i žalovaný. První výklad je následující: (i) bezdlužnost žalobce nebyla podmínkou pro přiznání příspěvku za 2. čtvrtletí roku 2020; nebo (ii) opatření nezbavovalo žalobce jako zaměstnavatele povinnosti hradit odvody pojistného za zaměstnance včas. Žalobce byl přesvědčen, že první výklad (i) byl správný, neboť měl za to, že se žalovaný ztotožnil s jeho názorem, že jeho bezdlužnost ke dni 30. 6. 2020 nebyla podmínkou pro přiznání žádaného příspěvku, úřad práce totiž bezdlužnost nezkoumal dle § 3 zákona o opatřeních při epidemii. Následně však žalovaný dle žalobce nesprávně uzavřel, že citované ustanovení, byť vyloučilo aplikaci § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti, přesto nezbavovalo žalobce povinnosti odvody pojistného za zaměstnance provést (i dodatečně). Naopak byl přesvědčen, že legislativou v době nouzového stavu mu bylo umožněno posunutí splatnosti části pojistného z 20. dne následujícího po měsíci, za který se pojistné platilo, až do 20. 11. 2020. Zákonodárce tudíž jistě předvídal, že zaměstnavatel bude ke dni 30. 6. 2020 ve faktickém prodlení s úhradou pojistného (oprávněně, na základě přijaté legislativy v té době), a proto vyloučil aplikaci § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti, což bylo i důvodem toho, že se bezdlužnost ke dni 30. 6. 2020 pro přijetí příspěvku neposuzovala. Navíc prodlení s platbou odvodů až do 20. 11. 2020 nebylo důvodem pro nepřiznání jiných podpor pro zaměstnavatele z jiných programů. Rovněž měl žalobce za to, že pokud se bezdlužnost neposuzovala v době, kdy byl žalobci příspěvek přiznán, není možné ji posuzovat retrospektivně po kontrole z roku 2022 a zpětně bezdlužnost vyžadovat.
10. Žalobce uvedl, že namítal, že jednal v dobré víře v souladu s platnou legislativou, jelikož ke dni podání žádosti byla na webových stránkách žalovaného umístěna informace, že není v rozhodné době požadováno splnění bezdlužnosti; a že i přes znění textu žádosti (formulářové) není zaměstnavatel povinen dokládat potvrzení o nedoplatecích. Před podáním žádosti se telefonicky žalobce dotazoval prvostupňového správního orgánu, zda platí, že se bezdlužnost pro přiznání příspěvku nepožaduje a odpověď byla kladná. Navíc

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

po podání žádosti žalobce obdržel podání, jímž bylo zahájeno správní řízení k přiznání příspěvku a součástí přípisu bylo poučení, že se v souvislosti s mimořádnými opatřeními nezjišťuje bezdlužnost zaměstnavatelů. Dále v průběhu řízení nebylo oznámeno úřadem práce, že žalobce má nedoplatek a příspěvek byl přiznán.

11. Žalobce nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že vyloučením aplikace § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti nebylo dotčeno právo zaměstnavatele dle § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti nárokovat ve vztahu k pojistnému příspěvek na podporu zaměstnávání osob zdravotně postižených toliko do výše pojistného skutečně odvedeného ke dni podání žádosti. Žalobce ocitoval znění § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti a uzavřel, že vzhledem k tomu, že u jím požadovaného příspěvku krajská pobočka úřadu práce nezjišťovala bezdlužnost žadatele, nemohla pak vydat rozhodnutí, jímž by mu příspěvek z důvodu existence nedoplateků nepřiznala.
12. Žalobce v žalobě navrhl soudu zrušit žalobou napadené rozhodnutí
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 9. 2023 odmítl veškeré žalobní námitky žalobce. S odkazem na odůvodnění žalobou napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí uvedl, že žalobcem uvedené údaje v žádosti nebyly správné, a rovněž tak že žalobce zřejmě účelově směšuje otázku práva na pozdní zaplacení odvodů v době pandemie s právem zaměstnavatele uplatnit v žádosti jen takové náklady, které skutečně ke dni podání žádosti vynaložil.
14. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť s tím oba účastníci souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím soudu bez nařízení ústního jednání dle § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“). Soud nebyl povinen nařídit ústní jednání ani s ohledem na žalobcem navržené důkazy v žalobě, jelikož se jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu a jimi se při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází a správním spisem se dokazování zásadně neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008–117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Žalobce přitom v dané věci nesporel jejich věrohodnost. Další listiny, které byly žalobcem zařazeny mezi přílohy žaloby (výpisy z jeho účtů ke dni 31. 7. 2023 a rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2023, č. j. MPSV-2023/113451/421/1, ze dne 31. 7. 2023, č. j. MPSV-2023/113461-421, a ze dne 31. 7. 2023, č. j. MPSV-2023/113468-421/1), byly určeny k prokázání jeho tvrzení o špatné finanční situaci v rámci návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud je tudíž neměl důvod provést k důkazu, neboť nesouvisejí s předmětem projednávané věci.
16. Soud rovněž uvádí, že na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
17. Žaloba není důvodná.
18. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

19. Podle § 78a odst. 4 věta druhé zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30. 9. 2020: „[p]říspěvek se poskytuje za podmínky, že k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky vedené příslušným finančním nebo celním úřadem, nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění, s výjimkou případů, kdy
- a) bylo povoleno splácení ve splátkách a zaměstnavatel není v prodlení se splácením splátek nebo bylo povoleno posečkání daně, nebo
- b) součet nedoplatků zaměstnavatele, s výjimkou nedoplatků podle písmene a), k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí nepřesáhl 10 000 Kč a zaměstnavatel tyto nedoplatky uhradil do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá, nebo je uhradil do 5 pracovních dnů ode dne, kdy se o těchto nedoplatcích od krajské pobočky Úřadu práce dozvěděl v případě, že si údaje o nedoplatcích podle § 147b zjistil Úřad práce sám, pokud mu k tomu dal zaměstnavatel souhlas a za tímto účelem zprostil příslušný finanční nebo celní úřad povinnosti mlčenlivosti vůči Úřadu práce; uhrazení nedoplatku je zaměstnavatel povinen krajské pobočce Úřadu práce doložit.“
20. Podle § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti účinného od 30. 9. 2020: „[k]rajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku nebo jeho části ve výši odpovídající nevyplacené mzdě nebo platu nebo neodvedenému pojistnému na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistnému na veřejné zdravotní pojištění ke dni podání žádosti,“
21. Podle § 78a odst. 10 zákona o zaměstnanosti účinného od 30. 9. 2020: „[p]oskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část je zaměstnavatel povinen vrátit, jestliže mu byl na základě nesprávných údajů vyplacen neprávem nebo v nesprávné výši; obdobně je zaměstnavatel povinen vrátit příspěvek nebo jeho poměrnou část v případě, že mu byl poskytnut v období 12 měsíců přede dnem nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty za umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3 nebo v případě, že bylo Úřadem práce zjištěno, že zaměstnavatel přestal splňovat některou z podmínek stanovených pro uzavření dohody o uznání zaměstnavatele podle tohoto zákona. O povinnosti vrátit poskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část vydá krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí.“
22. Podle § 1 odst. 2 zákona o opatřeních při epidemii ve znění účinném do 30. 12. 2020: „[p]odle této části zákona se postupuje v době platnosti mimořádného opatření při epidemii nebo v době následující po uplynutí doby platnosti mimořádného opatření při epidemii, pokud období, za které je žádán příspěvek podle § 78a zákona o zaměstnanosti a příspěvky v rámci cíleného programu k řešení zaměstnanosti podle § 120 zákona o zaměstnanosti, spadá do doby platnosti mimořádného opatření při epidemii.“
23. Podle § 3 zákona o opatřeních při epidemii ve znění účinném do 30. 12. 2020: „[p]o dobu uvedenou v § 1 odst. 2 se pro účely poskytnutí příspěvku § 78a odst. 4 věta druhá zákona o zaměstnanosti nepoužije.“
24. Dle Důvodové zprávy ze dne 1. 4. 2020 k zákonu č. 161/2020 Sb., k § 1 daného zákona se podává, že: „[v] souvislosti se vznikem a rozšířením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2 byl na území České republiky vyhlášen nouzový stav. V důsledku nouzového stavu a zejména v návaznosti na zavedení řady omezení na základě krizových opatření přijatých vládou je omezen osobní kontakt mezi lidmi. Pro účely zákona se

zavádí definice pojmu „mimořádná opatření při epidemii“, jakož i časové vymezení účinnosti této části zákona.“ A k § 3 daného zákona Důvodová zpráva uvádí, že: „[v]zhledem k opatřením přijatým v souvislosti s nouzovým stavem lze důvodně předpokládat, že žádosti o vystavení bezdlužnosti nebudou moci zaměstnavatelé získat včas, a to vzhledem k enormní vytiženosti příslušných úřadů. Proto se navrhuje, aby se pro účely poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce po dobu podle § 1 odst. 2 neuplatňovala podmínka bezdlužnosti stanovená v § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti. I když se příspěvek bude poskytovat bez splnění podmínky prokazování bezdlužnosti, zaměstnavatel bude mít i nadále povinnost své závazky, resp. dluhy vůči příslušným institucím uhradit.“

25. Dle Důvodové zprávy ze dne 30. 11. 2020 k zákonu č. 586/2020 Sb., změna zákona o některých úpravách v oblastech zaměstnanosti v souvislosti s opatřením proti epidemii, bylo v Obecné části v bodu 2. nazvaném: Odůvodnění hlavních principů a nezbytnosti navrhované právní úpravy uvedeno následující: *„Na základě důvodného předpokladu přetrvávání omezení činnosti orgánů veřejné moci a státní správy v důsledku definovaných mimořádných opatření se navrhuje, aby po dobu těchto mimořádných opatření bylo nadále upuštěno od dokládání bezdlužnosti u zaměstnavatelů na chráněném trhu práce ve vztahu k výše uvedenému příspěvku a u zaměstnavatelů, kteří budou žádat o příspěvky v rámci cíleného programu k řešení zaměstnanosti podle § 120 zákona o zaměstnanosti. Nadále lze totiž důvodně předpokládat, že žádosti o vystavení bezdlužnosti nebudou moci zaměstnavatelé získat včas, a to vzhledem k enormní vytiženosti příslušných úřadů. I když se příspěvky budou poskytovat bez splnění podmínky prokazování bezdlužnosti, zaměstnavatelé budou povinni své závazky, resp. dluhy vůči příslušným institucím uhradit.“*
26. Soud předně připomíná, že žalobce v dané věci nespороval podstatný skutkový stav, toliko nesouhlasil s právním posouzením § 78a odst. 4 věta druhé zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 3 zákona o opatřeních při epidemii. Žalobce byl totiž přesvědčen, že v době podání dotčené žádosti, nebylo jeho povinností nejen doložit svou bezdlužnost příslušnými potvrzeními, nýbrž ani nemít ke dni 30. 6. 2020 nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném na veřejné zdravotní pojištění.
27. Současně soud upozorňuje, že zdejší soud již ve skutkově i právně obdobných kauzách žalobce rozhodoval, toliko byly žalobcem sporovány požadavky žalovaného na vrácení příspěvků na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za časově odlišné období, a to za 3. a 4. čtvrtletí roku 2020. Konkrétně se jednalo o rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2023, č. j. 11 Ad 12/2023–30, a ze dne 28. 2. 2024, č. j. 9 Ad 12/2023–44, s jejichž právními závěry se pátý senát zcela ztotožňuje a bude z nich vycházet i v nyní posuzované věci. Přičemž jak senát 11 A, tak senát 9 A ve svých rozhodnutích akcentovaly, že přijetím zákona o opatřeních při epidemii zůstává ustanovení § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti, nedotčeno a dovodily tak, že skutečnost že prvostupňový správní orgán nezjišťoval při epidemii (tj. v době jeho účinnosti) bezdlužnost žadatele, bylo bez vlivu na právní úpravu, podle níž lze příspěvek poskytnout pouze na náklady, které zaměstnavatel již vynaložil, ale nikoli i na náklady, k nimž dojde v budoucnu, po podání žádosti, až bude zaměstnavatel schopen doplatit vzniklé dluhy a nedoplatky na povinných odvodech.
28. Ke shora uvedenému senát 9 A ve svém rozsudku v odstavci 33. zdůraznil, že: *„dle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti jsou příspěvkem nabrazovány skutečně vynaložené prostředky.“*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Odst. 4 věta první, jejíž užití § 3 zákona č. 161/2020 Sb. nevyloučil, stanoví, že příspěvek se poskytuje zpětně. Odst. 8 písm. d) pak ukládá Krajské pobočce Úřadu práce, aby vydala rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku ve výši odpovídající nevyplacené mzdě nebo platu nebo neodvedenému pojistnému na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistnému na veřejné zdravotní pojištění ke dni podání žádosti. Odst. 10 pak zaměstnavateli ukládá povinnost poskytnutý příspěvek nebo jeho část vrátit, jestliže mu byl vyplacen na základě nesprávných údajů neprávem nebo v nesprávné výši. Ze systematického výkladu § 78a zákona o zaměstnanosti tedy jednoznačně plyne, že příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce lze čerpat toliko jako náhradu za prostředky zaměstnavatelem ke dni podání žádosti již skutečně vynaložené (dále „první podmínka“). Pokud nebyla tato podmínka naplněna ke dni podání žádosti, není již dále rozhodné, zda k vynaložení prostředků došlo v mezidobí mezi podáním žádosti a vydáním rozhodnutí, kterým byl zaměstnavateli příspěvek přiznán, či dokonce až po vydání takového rozhodnutí.“ Dále senát 9 A uvedl k argumentaci žalobce: „ustanovením § 3 zákona č. 161/2020 Sb., je nutno zdůraznit, že tímto ustanovením byla vyloučena aplikace toliko § 78 odst. 2 věty druhé zákona o zaměstnanosti, tedy nutnost prokazování naplnění druhé podmínky – bezdlužnosti. A contrario tedy platí, že ustanovení, v nichž je zakotvena první podmínka (§ 78a odst. 2, odst. 4 věta první a odst. 8 písm.) zákona o zaměstnanosti) nebyla ustanovením § 3 zákona č. 161/2020 Sb., nijak dotčena. Žalobce byl proto oprávněn žádat příspěvek pouze k náhradě prostředků skutečně vynaložených ke dni podání žádosti.“

29. Je zřejmé, že právní názor zdejšího soudu a taktéž žalovaného jsou souladné i s texty Důvodových zpráv, jež jsou citovány v odstavcích 24. a 25. tohoto rozsudku V dotčených Důvodových zprávách je jednoznačně akcentováno, že účelem přijatého zákona č. 161/2020 Sb., je reagovat na situaci vzniklou na základě mimořádných opatření přijatých s ohledem na pandemii, jimiž má být zabráněno osobnímu kontaktu mezi lidmi; tudíž zákonodárce tímto zákonem reagoval na situaci, kdy zde docházelo vlivem omezení k enormní vytiženosti pracovníků úřadu práce, přičemž si byl vědom toho, že (mj.) v případě získávání zákonem stanovených potvrzení o bezdlužnosti mohou nastat nezaviněné časové prodlevy, tudíž po přechodnou dobu upustil od dokládání bezdlužnosti u zaměstnavatelů na chráněném trhu práce ve vztahu k předmětnému příspěvku. Rovněž tak byly i zaměstnavatelé odbřemeněni od získávání a dokládání toliko formálních potvrzení. Na druhou stranu nebyla zákonem nikterak omezena povinnost zaměstnavatelů platit daně, odvody či dluhy a penále. „Tím spíše záměrem zákonodárce nemohlo být vyloučení aplikace dalších samostatných pravidel a podmínek planoucích z §78a zákona o zaměstnanosti (např. první podmínky), pokud tak neučinil výslovně (jako tomu bylo právě v případě bezdlužnosti, a dále případě snížení příspěvku o náhrady mzdy nebo platu zaměstnanci při překážkách na straně zaměstnavatele s ohledem na znění § 2 zákona č. 161/2020 Sb.). Závěr žalovaného, že ačkoli bezdlužnost nebyla podmínkou pro poskytnutí příspěvku, neměnilo to nic na tom, že příspěvek lze poskytnout pouze na náklady vynaložené ke dni podání žádosti, je proto souladný se zákonem.“ (viz odstavec 40. rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2024, č. j. 9 Ad 12/2023-44).
30. Tedy soud shodně se žalovaným (viz strany 3 až 5 žalobou napadeného rozhodnutí) shledal žalobcův klíčový právní názor rozporným s právními předpisy i judikaturou správních soudů. V dané věci žalobce nesporeval, že žádostí ze dne 20. 7. 2020 žádal o vyplacení příspěvku za situace, kdy na jeho straně existovaly nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném na veřejné zdravotní pojištění, jelikož se řídil nesprávným právním názorem; jinými slovy nesplnil

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

podmínku bezdlužnosti, čímž žádal o náhradu prostředků, které ke dni podání žádosti ještě nebyly vynaloženy. Tímto jednáním žalobce naplnil důvod pro neposkytnutí příspěvku (resp. jeho části) ve smyslu §78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Příspěvek byl proto žalobci v části prostředků nevynaložených ke dni podání žádosti vyplacen neprávem; argumentace žalobce ohledně nepřipustného retrospektivního posuzování bezdlužnosti i podpůrné odkazy na analogickou možnost prodloužení plateb pojistného dle pojistného zákona či jiných příspěvků, soud posoudil jako zcela irelevantní bez přímého dopadu na (odlišný) předmět daného řízení.

31. Nad rámec soud podotýká, že se ztotožnil i posouzením žalovaného na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí žalobcova nepravdivého prohlášení v žádosti, když bez dalšího podepsal, že: *„částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které žadatel za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnanců, byla nejpozději ke dni doručení této žádosti odvedena“* (viz odstavec 3. tohoto rozsudku). Žalobce v žalobě potvrdil, že odvody provedl až po tomto datu, a za situace, kdy byly tyto platby i podle obsahu spisového materiálu provedeny až dne 30. 4. 2021, nelze než uzavřít, že toto prohlášení žalobce nebylo pravdivé a údaj uvedený v žádosti byl zjevně nesprávný. V dané věci tak byly naplněny i podmínky vzniku povinnosti žalobce vrátit příspěvek dle §76a odst. 10 zákona o zaměstnanosti, neboť k poskytnutí části příspěvku došlo neprávem na základě zjevně nesprávného údaje uvedeného v žádosti. Soud shodně se senátem 9 A odkazuje v této souvislosti na komentářovou literaturu: *„Je bez významu, zdali k uvedený nesprávných údajů dojde z důvodu zavinění zaměstnavatele či nikoli, nebo zdali se jednalo o úmysl či nedbalost. Povinnost vrátit příspěvek vzniká objektivně, pokud dojde k naplnění podmínek předvídaných zákonem. Časté důvody, které ke vzniku této povinnosti vedou, spočívají zejména v nesprávně uvedených informacích v žádosti. Nejvíce se jedná o případy, kdy zaměstnavatel využívající předpřipravený formulář úřadu práce sdělí, že ‚hrubá mzda za jednotlivé měsíce daného čtvrtletí uvedená ve jmenném seznamu zaměstnanců a hrubá mzda pracovních asistentů či provozních zaměstnanců byla zaměstnancům zúčtována k výplatě a po zákonných srážkách vyplacena, a to nejpozději ke dni doručení této žádosti. Dále prohlašuje, že částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které žadatel za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnanců, byla nejpozději ke dni doručení této žádosti odvedena.‘ Pokud tomu však není, jedná se o nesprávný údaj, které má za důsledek vznik povinnosti vrátit příspěvek. Dalším pochybením zaměstnavatele může být např. neuvedení všech zdravotních pojišťoven, u kterých jsou pojištěni jeho zaměstnanci, přičemž u této pojišťovny má zaměstnavatel nedoplatek.“* (Cit § 67-84 ČÁST TŘETÍ ZAMĚSTNÁVÁNÍ OSOB SE ZDRAVOTNÍM POSTIŽENÍM. In: STÁDNÍK, Jaroslav, Michal KADLEC, Jeroným DEKAN, Petr SEIDL, Monika PASTORKOVÁ a Aleš KALVODA. Zákon o zaměstnanosti. Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-2-22]. ASPI_ID KO435_p12004CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.). Žalobce se tak zároveň v dané věci dopustil dalšího pochybení, které je typickým důvodem pro vznik povinnosti vrátit poskytnutý příspěvek nebo jeho část.
32. K námitkám žalobce, že jednal v dobré víře, jelikož v průběhu řízení o přiznání příspěvku správní orgány žalobci nesdělily, že by zjistily existenci jakýchkoli nedoplateků, pročez byl příspěvek přiznán a vyplacen, nelze za situace, kdy sám žalobce jednal v rozporu s §78a odst. 10 zákona o zaměstnanosti a uvedl nesprávný (nepravdivý) údaj v žádosti, nikterak zohlednit. K tomuto soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jež se právě k předpokladům práva dovolávat se legitimního očekávání vyjadřuje, ze dne 9. 6.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

2016, č. j. 6 Afs 274/2015-36, bod [53], dle kterého „[p]ředpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, *Sviluppo Italia Basilicata* (C-414/08, Sb., viz zejména body 102 a 107 rozsudku)]. Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, *Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další* (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-01561); bod 56].“ A pokud žalobce namítal, že nespécifikovaná úřednice úřadu práce mu měla sdělit nepravdivé informace, a že i informace z webových stránek Ministerstva práce a sociálních věcí obsahovaly nesprávné informace týkající se posuzování bezdlužnosti, pak soud akcentuje, že povinnost tvrzení je následována povinností důkazní. Žalobce však svá tvrzení ani dostatečně nekonkretizoval a ani je nikterak nedoložil a správní orgány je zásadně odmítly jako nepravdivé, tudíž za situace, kdy ani soud ze správního spisu pravdivost tvrzení žalobce nezjistil, je soud musí odmítnout jako nevěrohodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výroky o nákladech řízení pod body II. a III. rozhodnutí jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly, a proto mu soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21.08.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu